

Arrest

nr. 90 217 van 24 oktober 2012
in de zaak RvV x / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 14 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 juli 2012 met referentienummer 19660.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekster diende op 20 april 2012 een aanvraag in tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Deze aanvraag werd op 14 juni 2012 onontvankelijk verklaard en op 20 juni 2012 ter kennis gebracht van verzoekster.

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 — 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt bij haar aanvraag dd. 20/04/2012 een vervallen identiteitskaart voor op naam van [I.S.] uitgereikt op 27/03/2001 en geldig tot 27/03/2008. Hoewel artikel 9ter §2 het aantonen van identiteit ook toelaat door andere middelen dan een geldig identiteitskaart, eist het daarentegen het aantonen van "de constitutieve elementen van identiteit". Krachtens wil van de wetgever berust deze bewijslast bij de aanvrager; hij kan niet worden omgekeerd en wordt opgelegd bij de indiening van de aanvraag, wat betekent dat de aangevoerde stukken op datzelfde ogenblik van indiening een actuele waarde moeten hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof dd. 26 november 2009 en Toelichting bij Art 9ter) en die dus sluitend moet zijn. Die constitutieve elementen van identiteit doelen tevens op het element nationaliteit, wat in tegenstelling tot bv. geboorteplaats en —datum een identiteitsgegeven is dat onderhevig is aan wijziging. Aangezien de last van actuele bewijsvoering bij de aanvrager rust, komt het haar toe bij indiening van zijn aanvraag een afdoend bewijs van op dat ogenblik actuele nationaliteit te leveren. Slechts op deze wijze laat de aanvraag trouwens de medische appreciatie toe met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. De plicht tot actuele bewijsvoering kan derhalve onbetwistbaar worden afgeleid uit de finaliteit van de procedure. Een op datum van indiening van de aanvraag 9ter verlopen identiteitskaart levert slechts sluitend bewijs van nationaliteit en identiteit tot de vervaldatum. Bovendien dienen alle documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bovendien blijkt nergens uit het dossier dat betrokkene enige naarstigheid zou hebben aan de dag gelegd voor het bekomen van een nieuw, geldige identiteitskaart. Gezien de bewijslast niet kan worden omgekeerd, blijft betrokkene in onderhevig geval in-gebreke, gezien hij in gebreke blijft zijn actuele nationaliteit aan te tonen: de aanvraag moet bijgevolg onontvankelijk worden verklaard (Art 9ter §2 en §3 — 2° en Arrest 73.696 RvV dd. 20 januari 2012)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekster voert in een eerste en enige middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 19 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht en werpt een manifeste beoordelingsfout op.

Dit middel wordt als volgt toegelicht:

"1.

Dat de verzoekster betekende onontvankelijkheidsbeslissing stelt dat de door verzoekster neergelegde "identiteitskaart van UNMIK" niet kan aanvaard worden als bewijs van verzoeksters actuele nationaliteit aangezien het document op het ogenblik van de indiening van de aanvraag niet langer geldig was.

2.

Dat er evenwel sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder.

3.

Dat immers geenszins door verweerder een wettelijke bepaling wordt aangehaald waaruit blijkt dat bij het indienen van de aanvraag van een verzoek overeenkomstig 9ter Vw. een identiteitsdocument dient te worden neergelegd welke nog steeds geldig is.

4.

Dat verzoekster opmerkt dat uit de Parlementaire voorbereiding duidelijk blijkt dat ook een oud paspoort in het kader van het artikel 9ter Vw. kan ingediend worden (Parl. St. Kamer 2010-2011, nr. 0771/001,145)

5.

Dat in casu door verzoekster een identiteitskaart van Kosovo werd neergelegd.

Dat Kosovo op 17 februari 2008 de onafhankelijkheid heeft uitgeroepen en dat België op 23 april 2008 de Republiek Kosovo heeft erkend.

Dat ook verzoekster bij haar aankomst in België en bij het indienen van haar asielaanvraag heeft verklaard de Kosovaarse nationaliteit te bezitten.

Dat tijdens haar asielaanvraag werden geen twijfels omtrent haar nationaliteit en identiteit geuit.

Door verweerder wordt in de bestreden beslissing geen elementen aangehaald om aan te tonen dat dit niet meer de huidige nationaliteit van verzoekster zou zijn.

Ook zijn er elders geen enkele aanwijzingen voorhanden waaruit zou blijken dat verzoekster niet (meer) de Kosovaarse nationaliteit zou bezitten.

6.

Dat door verweerder het artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de algemene rechtsbeginselen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht werd geschonden nu door verweerder de aanvraag van verzoekster onontvankelijk werd verklaard louter omdat een verlopen identiteitskaart werd neergelegd, zonder de nationaliteit en identiteit van verzoekster op zich in twijfel te trekken.

7.

Dat verzoekster verwijst naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 21 november 2011 nr. 70 2402 waarin uitdrukkelijk werd geoordeeld dat een paspoort van een bestaande staat waarvan de geldigheidsduur verstreken is het bewijs van identiteit en het bewijs van nationaliteit blijft vormen.

Dat verzoekster eveneens verwijst naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 19 maart 2012 nr.77 4833 waarin uitdrukkelijk werd geoordeeld dat de omstandigheid dat een document vervallen is niet automatisch meebrengt dat het niet kan worden gebruikt om de identiteit en nationaliteit aan te duiden en dat de beperking door de verwerende partij tot de vaststelling dat het neergelegde document vervallen is zonder te wijzen op eventuele andere twijfels aangaande de nationaliteit en identiteit van de verzoekende partij de materiële motiveringsplicht schendt."

2.2. De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen het volgende:

"Ze stelt dat uit de parlementaire voorbereidingen de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen blijkt dat een vervallen paspoort als bewijs van identiteit kan dienen in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf ex artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, dat ze een vervallen Kosovaars paspoort neerlegde en verder nergens uit blijkt dat ze niet meer de Kosovaarse nationaliteit zou bezitten.

Bovendien stelt dat tijdens haar asielaanvraag geen twijfels omtrent haar identiteit werden geuit.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat wat de aangevoerde schending van 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen betreft, de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij met kennis van zaken heeft kunnen oordelen of het, overeenkomstig de doelstelling van de formele motiveringsplicht, zinvol was die beslissing aan te vechten met de middelen waarover zij in rechte beschikte, in casu met een schorsing-en annulatie bij de Raad van State zodat het middel in die mate ongegrond is. (zie o.a. R.v.St., 11 augustus 2006, arrest nr. 161.802)

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster ook kennis heeft kunnen nemen van de redenen die aan de thans bestreden beslissing ten grondslag lagen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Bovendien formuleert zij niet op welke manier ze zulks niet heeft kunnen doen.

Bijgevolg voert verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht. (zie: R.v.St., 19 oktober 2006, nr. 163.817).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De memorie van toelichting bij artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"(...) behoudens uitzondering kan de aanvraag van de machtiging tot verblijf niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is; (...)" (Gedr.St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 35)".

Artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt het volgende :

" § 1. De aanvraag van de machtiging tot verblijf, bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet moet ingediend worden door middel van een aangetekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen :

1 ° hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid, van de wet; 2° een medisch getuigschrift aangaande zijn ziekte bedoeld in artikel 9ter, §

1, van de wet;

3° enige andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot zijn ziekte waarover hij beschikt op het moment van de indiening van zijn aanvraag; 4° het adres van zijn feitelijke verblijfplaats in België.

§ 2. Onverminderd artikel 9ter, § 3, van de wet, verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk indien de in § 1 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd, of indien deze aanvraag niet werd ingediend door middel van een aangetekend schrijven. (...)"

In het arrest van 26 november 2009 bepaalde het Grondwettelijk Hof bovendien het volgende:

"Een van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de wet van 15 december 1980 grondig wijzigde, was het tegengaan van fraude en van misbruiken

van de asielprocedure (Pari. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51- 2478/001, pp. 7 en 9). Die doelstelling komt eveneens voor in artikel 19, lid 3, onder b) , van de voormelde richtlijn 2004/83/EG, dat de lidstaten verplicht de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken, te beëindigen of te weigeren deze te verlengen « indien [de betrokkene] feiten verkeerd heeft weergegeven of heeft achtergehouden, of valse documenten heeft gebruikt, en dit doorslaggevend is geweest voor de verlening van de subsidiaire beschermingsstatus ».

In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (EHRM, grote kamer, 21 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld. Gelet op die doelstelling volstaat als bewijs van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld."

Het Grondwettelijk Hof benadrukte hierbij de onderscheiden doelstellingen die aan de grond liggen van de noodzaak van het aantonen van de identiteit enerzijds, en de nationaliteit anderzijds. Terwijl het in het licht van het tegengaan van fraude niet kennelijk onredelijk wordt geacht dat de aanvrager, zijn identiteit kan aantonen (en slechts kennelijk onredelijk wordt geacht de vereiste dat hij hiertoe een identiteitsdocument kan overleggen), stelt het Hof dat het onderzoek in het kader van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens "Vereist dat (beide) zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld".

De Raad bepaalde dat uit de bovenvermelde overwegingen blijkt dat het Grondwettelijk Hof de ontvankelijkheidsvoorwaarde betreffende een bewijs van identiteit in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zowel op de identiteit als de nationaliteit van de aanvrager betreft.

De Raad formuleerde het belang van het kennen van de nationaliteit van de aanvrager voor de verwerende partij als volgt :

"Deze zijn van belang aangezien later onderzoek in de gegrondheidsfase bij aanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet slechts mogelijk is wanneer de identiteit en de nationaliteit van de betrokkene kunnen worden vastgesteld. De ambtenaar-geneesheer kan niet de mogelijkheid van een adequate medische behandeling in het land van herkomst of verblijf onderzoeken wanneer hij niet weet ten aanzien van welk land hij dat onderzoek moet doen." (RVV, 6 oktober 2011, nr. 68 012; zie ook: RvS 31 december 2010, nr. 209.878).

Uit de bewoordingen van deze rechtspraak blijkt dat de Raad erkent dat de aanvrager van een machtiging op verblijf ex artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet zowel zijn identiteit als zijn nationaliteit moet aantonen op straffe van onontvankelijkheid.

Verzoekster legde, om haar identiteit in overeenstemming met artikel 9, §2 van de Vreemdelingenwet aan te tonen, een vervallen Kosovaars paspoort voor, uitgereikt op 27 maart 2001 en geldig tot 27 maart 2008.

Verwerende partij betwist niet dat een vervallen paspoort op een afdoende wijze de identiteit sensu stricto aantoont. In de thans bestreden beslissing wordt immers gemotiveerd dat "de constitutieve elementen van identiteit tevens doelen op het element nationaliteit, wat in tegenstelling tot bv. geboorteplaats en -datum een identiteitselement is dat onderhevig is aan wijziging. (...) Slechts op deze wijze laat de aanvraag trouwens de medische appreciatie toe met betrekking tot de mogelijke beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. De plicht tot actuele bewijsvoering kan derhalve worden afgeleid uit de finaliteit van de procedure."

Die motivering steunt op de recente rechtspraak van de Raad die ze formuleerde bij arrest nr. 70.917 van 29 november 2011 en waarbij als volgt werd geoordeeld:

"Verweerder kon derhalve oordelen dat de actuele nationaliteit van verzoekster niet kon vastgesteld worden aan de hand van het door haar aangebrachte stuk. De nationaliteit is immers geen vaststaand gegeven dat niet onderhevig kan zijn aan veranderingen in de loop van het leven van een persoon, zowel om reden dat nieuwe Staten kunnen ontstaan of Staten kunnen ophouden te bestaan als om reden dat een persoon zijn nationaliteit kan verliezen of een andere nationaliteit kan verwerven. (...)" (zie ook: RvV nr. 58.204 d.d. 21 maart 2011) .

Terwijl een verlopen paspoort toelaat om de identiteit sensu stricto van de houder vast te stellen, laat het niet toe om over te gaan tot appreciatie toe met betrekking tot de mogelijke beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf, zoals vereist in artikel 9 ter, §1 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het feit dat de uiterste geldigheidsdatum, met name 27 maart 2008, van het voorgelegde paspoort, dat dus sedert geruime tijd is verstreken is het niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat dit stuk niet toelaat de actuele nationaliteit van verzoekster met zekerheid vast te stellen. De vervaldatum wordt in de thans bestreden beslissing ook aangeduid als de determinerende overweging om te oordelen dat het vervallen paspoort in casu de nationaliteit niet afdoende kan aantonen in het licht van de finaliteit van haar aanvraag.

Verzoekster liet verder ook na aan de hand van andere bewijsstukken de verwerende partij duidelijkheid te verschaffen inzake haar actuele nationaliteit. Zij legde immers geen ander document dan de vervallen paspoort voor.

Uit de memorie van toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (I) (Pari. St. Kamer 2010-2011, nr. 771/001, 145), blijkt bovendien dat de vier cumulatieve elementen van de identiteit in de zin van artikel 9ter, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet moeten aangetoond worden.

In de thans bestreden beslissing wordt benadrukt dat de nationaliteit één van deze constitutieve elementen is.

Het feit dat in deze memorie van toelichting verscheidene documenten worden opgesomd, waaronder een vervallen paspoort, die kunnen aangewend worden om de identiteit, zoals bedoeld in artikel 9ter, §2 van de Vreemdelingenwet, te bewijzen laat niet toe de besluiten dat het voorleggen van één van deze opgesomde documenten steeds volstaat om alle vier de constitutieve elementen van de identiteit aan te tonen.

Ook uit de bewoordingen van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat het oud paspoort, zoals aangegeven in de memorie van toelichting de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, inderdaad een element is waarin, de naam, de geboorteplaats en -datum zijn aangegeven, zodat de identiteit kan worden vastgesteld. Daaruit kan echter niet worden afgeleid dat een ongeldig paspoort ook de nationaliteit kan aantonen.

Al het bovenstaande leidt ertoe dat verwerende partij zich in de onmogelijkheid bevond om een onderzoek te voeren naar de medische toestand van verzoekster in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Zoals hierboven uiteengezet, lag precies de onmogelijkheid om tot dit onderzoek over te gaan aan de basis van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag.

In zijn arrest nr. 95/2008 van 26 juni 2008 heeft het Grondwettelijk Hof bovendien geoordeeld dat de keuze van de wetgever om twee verschillende procedures in te voeren voor de toekenning van subsidiaire bescherming naargelang de aanvraag tot het verkrijgen van bescherming tegen een onmenselijke of vernederende behandeling wordt gemotiveerd door de gezondheidstoestand van de aanvrager dan wel door een andere reden, op zich niet strijdig is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. In het bijzonder heeft het Hof geoordeeld dat het feit dat de aanvragen tot machtiging tot verblijf om medische redenen, die onder de toepassing van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de

rechten van de mens vallen, door de minister of zijn gemachtigde worden behandeld en niet door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, zoals alle andere aanvragen die - eveneens vanwege een dreigende schending van het voormelde artikel 3 - onder de subsidiaire beschermingsstatus vallen, niet strijdig was met het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie. Om die reden, en omwille van hetgeen hierboven werd uiteengezet, kan verzoeksters grief dat haar identiteit niet in twijfel werd getrokken ten tijde van de behandeling van haar asielaanvraag, evenmin worden weerhouden.

Het middel is ongegrond.”

2.3. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat de verzoekster de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Samenhangend met materiële motiveringsplicht legt het zorgvuldigheidsbeginsel de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gelet op de vaststelling dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van dit artikel.

2.4. Op het ogenblik van de bestreden beslissing luidde artikel 9ter van de Vreemdelingenwet als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

(...)"

2.5. In de memorie van toelichting bij voormelde wetsbepaling kan onder het kopje "Identificatie-Arrest van het Grondwettelijk Hof" het volgende gelezen worden:

"Sinds het arrest 2009/193 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 geldt in het kader van de aanvragen op grond van artikel 9ter een ruimere interpretatie op het vlak van de identificatieplicht. Het arrest bood een antwoord op een prejudiciële vraag en heeft derhalve het huidige artikel 9ter niet vernietigd. Wel werd de uitvoerbaarheid op het punt van de identificatieverplichtingen in hoge mate ingeperkt. Voortaan zal niet enkel rekening worden gehouden met een "identiteitsdocument", namelijk een nationaal paspoort of een identiteitskaart, maar ook met andere documenten waaruit de identiteit afdoende blijkt. Artikel 9ter dient terug volledig toegepast te kunnen worden en dit wetsontwerp komt deze rechtspraak dan ook tegemoet. Dit ontwerp beoogt in dit kader de procedure te verduidelijken volgens dewelke de vreemdeling op geldige wijze zijn identiteit kan aantonen. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze of een getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het CGVS of een getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, tweede lid, vermeldt de voorwaarden waaraan de documenten moeten voldoen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit aantonen. Deze bewijselementen kunnen bijvoorbeeld zijn een geboortakte of een huwelijksakte of een akte van bekendheid of een getuigschrift van verlies van identiteitsdocumenten, afgeleverd door de autoriteiten van het land van herkomst of een attest van immatriculatie of een Bivr. De weerhouden criteria laten toe, om op een efficiënte wijze en conform het arrest van het Grondwettelijk Hof, vast te stellen "of de waarachtigheid van één of meerdere bewijselementen voorgelegd door de betrokkene niet ter discussie kan worden gesteld". Uit de rechtspraak van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen blijkt immers dat een bewijskrachtig document dient te zijn uitgegeven door een overheid, voorzien te zijn van de nodige gegevens ter verificatie en niet louter te zijn opgesteld op basis van verklaringen van de titularis." (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 0771/001, p. 145-146).

2.6. De vaststelling in de bestreden beslissing *"Betrokkene legt bij haar aanvraag een vervallen identiteitskaart voor op naam van [I.S.] uitgereikt op 27/03/2001 en geldig tot 27/03/2008."* vindt steun in het administratief dossier. Het wordt niet betwist dat verzoekster op het ogenblik van het indienen van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een identiteitskaart uitgegeven door de UNMIK (United Nations Interim Administration Mission in Kosovo) voorlegde waarvan de geldigheidsduur sedert meer dan 4 jaar verstreken is.

2.7. Kernpunt van de betwisting vormt de vraag of verzoekster met een vervallen identiteitskaart uitgegeven door de UNMIK nog steeds haar identiteit kan aantonen in de zin van artikel 9ter, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.8. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de vervallen UNMIK identiteitskaart niet aanvaardt omdat verzoekster *"in gebrek blijft zijn actuele nationaliteit aan te tonen"* want een *"een op datum van de indiening van de aanvraag 9ter verlopen identiteitskaart levert slechts sluitend bewijs van nationaliteit en identiteit tot de vervaldatum"*.

Uit de bestreden beslissing blijkt verder dat de gemachtigde van de staatssecretaris de nationaliteit als een constitutief bestanddeel van de identiteit beschouwt en dat deze onderhevig kan zijn aan wijziging. De gemachtigde van de staatssecretaris is van oordeel dat *"onbetwistbaar"* *"uit de finaliteit van de procedure"* volgt dat op de aanvrager van een machtiging tot verblijf om medische redenen *"de last van actuele bewijsvoering (...) rust"* en dat het *"haar [toekomst] bij de indiening van zijn aanvraag een afdoend bewijs van op dat ogenblik actuele nationaliteit te leveren."* De gemachtigde van de staatssecretaris wijst er in de bestreden beslissing op dat slechts bij het bewijs van de actuele nationaliteit kan worden overgegaan tot *"de medische appreciatie (...) met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf."* Voorts wijst de gemachtigde er op dat

“alle documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld [dienen] te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag” en dat nergens “uit het dossier [blijkt] dat betrokkene enige naarstigheid zou hebben aan de dag gelegd voor het bekomen van een nieuw, geldige identiteitskaart”.

2.9. De eerste subvraag die zich hier stelt, is of de nationaliteit van een vreemdeling deel uitmaakt van zijn identiteit zoals bedoeld in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.10. Op grond van het gestelde in artikel 9ter, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat het “bewijselement” onder meer de nationaliteit dient te vermelden, dient de voormelde vraag positief te worden beantwoord.

2.11. Deze conclusie vindt ook steun in het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 29 november 2009, waarvan de actualiteit door het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 82/2012 van 28 juni 2012 werd bevestigd en waarnaar de in punt 2.5. geciteerde memorie van toelichting verwijst. In dit arrest heeft het Grondwettelijk Hof erop gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de Vreemdelingenwet grondig wijzigde, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielprocedure was. Het Grondwettelijk Hof stelde meer bepaald:

“B.5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld. B.5.3. Gelet op die doelstelling volstaat als bewijs van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 aantonen, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument.”

Waar de verwerende partij in haar nota verwijst naar artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteit van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat uit huidige artikel 9ter, § 2 en het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 29 november 2009, volgt dat voortaan elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld, als bewijs van identiteit geldt, zodat de bewijsvoering met betrekking tot identiteit aanzienlijk is versoepeld.

2.12. Uit de bovenvermelde overwegingen blijkt dus dat het Grondwettelijk Hof de ontvankelijkheidsvoorwaarde betreffende een identiteitsdocument in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zowel op de identiteit als de nationaliteit van de aanvrager betreft (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878).

2.13. De tweede subvraag die zich in deze stelt, is of een verstreken paspoort of identiteitskaart een bewijs van identiteit en nationaliteit kan vormen. Een verstreken paspoort of identiteitskaart blijft uiteraard het bewijs van identiteit in strikte zin vormen: het is niet omdat het paspoort of de identiteitskaart komt te vervallen dat de vreemdeling niet langer de op dit paspoort of identiteitskaart vermelde naam en voornaam, geboorteplaats- en datum heeft. Voor wat betreft het aantonen van de nationaliteit kan een paspoort of identiteitskaart het bewijs vormen van de nationaliteit, ook al is het inmiddels vervallen (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878).

De vraag of een vervallen paspoort al dan niet volstaat ten bewijze van de nationaliteit behoort tot de discretionaire bevoegdheid van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, en bij het jurisdictionele toezicht daarop, tot de marginale toetsingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter (zie RvS 31 december 2010, nr. 209.878).

2.14. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 20 april 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet per aangetekend schrijven naar de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verstuurd. In de aanvraag verklaart verzoekster uitdrukkelijk van Kosovaarse nationaliteit te zijn en werden talrijke verwijzingen opgenomen van

landenrapporten die betrekking hebben op de gezondheidssituatie in Kosovo. De verzoekster voegde bij de aanvraag een identiteitskaart uitgegeven door de UNMIK met een sinds 27 maart 2008 verstreken geldigheidsduur.

De omstandigheid dat een document vervallen is, zelfs indien het al geruime tijd vervallen is, brengt zoals hierboven gesteld niet automatisch mee dat het niet kan worden gebruikt om de identiteit en nationaliteit aan te duiden.

In casu is dit echter de enige concrete reden waarom de identiteitskaart van verzoekster niet aanvaard wordt. Naast een algemene stelling dat het element nationaliteit onderhevig is aan wijziging, wordt in de bestreden beslissing geen andere concrete redenen opgegeven waarom zou kunnen worden getwijfeld aan verzoeksters identiteit en nationaliteit of waarom verzoeksters identiteit of nationaliteit wordt geacht onzeker te zijn.

Waar in de bestreden beslissing en in de nota van de verwerende partij wordt opgeworpen dat de verzoekster niet duidelijkheid te verschaffen over haar actuele nationaliteit of naarstigheid aan de dag te leggen om een nieuwe, geldig identiteitsdocument te bekomen, stelt de Raad vast, op basis van het administratief dossier, dat verzoekster daartoe geen aanleiding had noch werd haar deze vraag uitdrukkelijk gesteld.

Immers, uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster n.a.v. haar asielaanvraag van 24 november 2008 heeft verklaard de Kosovaarse nationaliteit te bezitten. In de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2009 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wordt uitdrukkelijk overwogen *“Uw UNMIK-identiteitskaart (...) staven uw nationaliteit, identiteit en afkomst uit Kosovo (...) die niet ter discussie staan.”* Blijkens het administratief dossier werd verzoeksters identiteit ook niet in twijfel getrokken door de Raad in zijn arrest nr. 21 april 2010 bij arrest nr. 42 066. Voorts blijkt uit het administratief dossier dat de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, die verzoekster indiende op 10 mei 2010, op 21 juni 2011 ongegrond werd verklaard. Hoewel verzoekster toen ook haar UNMIK identiteitskaart voorlegde, werd de opgegeven Kosovaarse nationaliteit van verzoekster niet ter discussie werd gesteld en werd het onderzoek in de gegrondheidsfase, zoals door artikel 9ter vereist, met name de medische appreciatie met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in het land van herkomst of verblijf, uitgevoerd in het licht van de situatie in Kosovo. Tenslotte stelt de Raad vast dat ook in onontvankelijkheidsbeslissing van 5 mei 2012 met betrekking tot verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de Kosovaarse nationaliteit van verzoekster geenszins in twijfel werd getrokken.

De Raad dient, net als verzoekster, aldus vast te stellen dat noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat er op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing concrete elementen aanwezig waren die ernstige twijfels deden rijzen over verzoeksters actuele bezit van deze Kosovaarse nationaliteit (zie in deze zin RvS 31 december 2010, nr. 209.878).

Uit niets blijkt dat er enige onzekerheid bestond over de nationaliteit van verzoekster, die het onderzoek ten gronde van de aanvraag om verblijfsmachtiging zou belemmeren.

Door zich te beperken tot de vaststelling dat het document dat verzoekster voorlegt, vervallen is, en algemeen te stellen dat het element nationaliteit onderhevig is aan wijziging, zonder te wijzen op eventuele concrete twijfels die de verwerende partij zou hebben omtrent verzoeksters nationaliteit en identiteit, en desalniettemin te motiveren dat verzoekster haar identiteit niet aantoonde zoals bepaald in artikel 9ter, § 2 van de Vreemdelingenwet en mede op grond hiervan te concluderen dat verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk is conform het gestelde in artikel 9ter, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet, schendt de verwerende partij de materiële motiveringsplicht.

2.15. De vaststelling in de bestreden beslissing dat *“De plicht tot actuele bewijsvoering kan derhalve onbetwistbaar worden afgeleid uit de finaliteit van de procedure”* en de opmerkingen van de verwerende partij in haar nota *“Onder deze ‘constitutieve bestanddelen van de identiteit’ dient uiteraard ook de actuele nationaliteit te worden verstaan”* en *“De voorbereidende werkzaamheden staan toe dat onder het gewijzigde art.9ter van de Vreemdelingenwet dient te worden verstaan dat de actuele nationaliteit dient te worden aangetoond”*, vinden geen steun in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en staan haaks op de memorie van toelichting bij deze bepaling die expliciet stelt dat een oud nationaal paspoort kan overlegd worden en waarin ook te lezen valt *“Sinds het arrest 2009/193 van het Grondwettelijk Hof*

van 26 november 2009 geldt in het kader van de aanvragen op grond van artikel 9ter een ruimere interpretatie op het vlak van de identificatieplicht.” (cf. de in punt 2.4. geciteerde passage).

Voor wat betreft de door de verwerende partij in de bestreden beslissing en in haar nota aangehaalde andersluidend arresten van de Raad i.v.m. de parlementaire voorbereidingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dient de Raad op te merken dat arresten in de continentale rechtstraditie geen bindende werking of precedentswaarde hebben.

2.16. Dit onderdeel van het enige middel is gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere middelonderdelen geen aanleiding kunnen geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing, worden de overige onderdelen van het enig middel niet meer onderzocht.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 14 juni 2012, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MAES